

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

om, at hvis man vil nægte at acceptere under de givne omstændigheder og udfra de forudsætninger, som priskontrolrådet nu også selv opstiller, den fremgangsmåde og fortolkning, som priskontrolrådet giver udtryk for, ja, så har vi ikke anden udvej end at skærpe selve prisloven. Når priskontrolrådet har ment, at vi med lovgivningen, som den er, er i stand til at gennemføre en, skal vi sige, skærpelse af kontrollen, og det er det, der er tale om, ja, så har jeg naturligvis ikke fundet nogen anledning til, da allermindst når der herom er enighed mellem alle parter i priskontrolrådet, at foreslå nogen skærpelse af lovgivningen. Men jeg lægger naturligvis ikke skjul på, at denne skærpelse kan blive en nødvendighed, hvis man vil forsøge på at forhindre den anvendelse af prislovgivningen, som der her er tale om.

Det ærede medlem hr. Weikop holdt en tale, som forsåvidt på den ene side forekom mig dygtig og på den anden side forekom mig mærkelig. Jeg sad og ventede på, om der dog ikke i en ordførertale fra det konservative folkeparti skulle komme nogle ord om forbrugernes interesser. (*Weikop*: Det gjorde jeg også!). Javel, det kom til slut, om jeg så må sige i en parentetisk sætning, medens hele det ærede medlems tale var bygget op på at få understreget erhvervenes interesse, handelens interesse, avancementet. Alt det, som der ellers tales om i den vanskelige tid, vi er inde i, det bredere hensyn, syntes jeg fik en meget svag placering hos det ærede medlem. Nu er det måske, fordi jeg ikke har hæftet mig så stærkt ved det ærede medlems tidligere taler. Man har det som oftest sådan, at man som fagminister føler sig forpligtet til at følge det, der vedrører en selv, og måske kun med det ene øre hører på det, der vedrører en kollega, men jeg har ikke tidligere lagt mærke til, hvad måske er min fejl, at man var i stand til fra konservativ side at præstere en så enestående ensidighed i vurderingen af et anliggende af så stor interesse for hele den almindelige befolkning, en ensidighed, der gav sig udtryk i, at jeg fik at vide, at det faktisk var sådan, at man måtte få det indtryk, at jeg kun tænkte i avancer, ikke i priser; talen om avancerne var et uhyre populært anliggende, hvorved man forsøgte at skyde de handlende ublu avancer i skoene, hvorved man ville mistænkeliggøre erhvervene ved at kaste nogle avancer i grams. Selv min bemærkning til slut — det vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. Weikop —, hvori jeg

opfordrede erhvervene til at være medvirkende, så langt de evnede, til at holde priserne nede, selv den blev mistænkeliggjort af det ærede medlem hr. Weikop, der havde fundet ud af, at der i ordene „særlig til handelen“ egentlig lå en sådan ondsindethed, at den specielt måtte påtales. Jeg vil gerne bede det ærede medlem hr. Weikop: skal vi nu ikke lade være med at være for sarte! Jeg beklager, hvis min bemærkning „særlig til handelen“ er opfattet på den måde. Jeg har simpelthen ment, at det i ganske særlig grad var på dette felt, der var grund til at anmode om medarbejde. Jeg synes, det er ganske overflødigt at forsøge at skyde mig et andet motiv i skoene — for nu at bruge det ærede medlems eget billede, som det ærede medlem også har lånt fra andre —, end jeg i virkeligheden på dette punkt har haft.

Når det ærede medlem siger, at jeg skulle have ladet være med at true tilsidst, så ved jeg ikke, om man kan kalde en konstatering af noget faktisk for at true. Det kan jo ikke bestrides, ejheller af det ærede medlem, at forholdene kan udvikle sig sådan, at vi bliver nødt til at anlægge andre synspunkter, end vi hidtil har anlagt. Det kan være ubehageligt og er ubehageligt for os allesammen. Jeg har følt mig forpligtet til at gøre opmærksom derpå.

Det ærede medlem hr. Weikop var af den opfattelse, at genanskaffelsesprincippet skulle trækkes ganske anderledes klart op. Jeg beklager en sådan udtalelse, jeg beklager den alvorligt. Jeg tillader mig at tvivle i meget høj grad på, om det ærede medlems centralorganisationer, f. eks. en institution som Grosserer-Societetet, føler sig tiltalt af en sådan udtalelse. Er det nødvendigt i øjeblikket at få sagt til hele offentligheden, til alle, at genanskaffelsesprincippet skal trækkes anderledes klart op? Er det nødvendigt i en periode, hvor det ærede medlem samtidig argumenterer for, at mange handlende — og jeg tvivler ikke om, at det ærede medlem har ret —, gør hvad de kan for at tilvejebringe et balancepunkt i deres prisansættelser.

Det ærede medlem fandt, at konjunkturgevinster kunne være et gode, at de var modstandsdygtige — jeg tror, det ærede medlem sagde således ordret. Jeg ville nødig anvende sådanne udtalelser i en situation som den, vi står i i øjeblikket, for det ærede medlem må jo være ganske på det rene med, at det er ikke en udtalelse, der kan dække et enkelt felt, den må i så fald gælde alle. Jeg er ikke sikker på, at det er det synspunkt, der er så vigtigt